

Leto 6. Štev. 6. PRILOGA ZA MLADINO. 1937. junija 8.

Mladenka Marija, pomagaj mladini!

Mesec junij. Lelije precvetajo v njem. Srce Jezušovo se časti posebno goreče po njegovih dnevaj. To dvojje zvežimo vkuč v edno lepo prošnjo i jo poklonimo Mariji mladenki. Lelija krasi vsako dušo, a samo ednok. Če jo zgubi, jo nikdar več nazaj ne more dobiti. Lelija je nedužnost. Če jo mladina zgubimo, je nikdar i nikdar nazaj dobiti ne moremo. Preostane nam samo še pot pokore, trda pot pokore, po šteroj se zveličamo, če vse sile napnemo. O keliko ležej je čistost ohraniti, kak pokoro delati. Keliko slajše je vohati lelijin dišec i gledati njeno lepoto i pri njej se veseliti, kak celo življenje bridke skuze točiti nad zgublenov nedužnostjov i jo nazaj dobiti nikdar — nikdar — nikdar več.

V Jezušovam Srci je cvela najlepša lelija, Večna Lelija. On je krüh angelski, krüh, ki angele, čiste duše goji. On je vino, ki rodi device, kak pravi molitev Cerkve. K njemi, k Srci Božemi nas pelaj zato mladino, mladenka Marija, ki si to Večno Lelijo pod svojim srcom nosila i bila najlepša boža lelija na sveti. Zroči nas dečkece, deklice, mladence, mladenke v Jezušovo čisto srce, da čistost svojega srca ohranimo. Posebno zroči nas, ki v nevarnoj tujini služimo z teškim delom krüh svojim domačim. Mladenka Marija, občuvaj nas čiste, mladino.

Mariljne družbe.

Marija je ljubeča Mati nas vseh!

Blagor tistim starišem, ki svoje otroke že v prvi otroški dobi priporoče Mariji v varstvo! S trenutkom, ko ljubeča zemeljska mati, izroči svojega otroka Mariji, — položi svojo dobrotno roko nebeška Kraljica na svojega varovanca! Marija skrbno čuje nad svojimi otroki! Ona jih varno vodi skozi prepade življenja in jim pomaga preko vseh — ovir! Njena ljubeča roka nikoli ne izpusti svojega otroka; njeno ljubeče oko počiva noč in dan na njem! Tisočkrat blagor materi, ki svoje otroke priporoča Mariji! Koliko težkih skrbi in bridkosti, ki jih mora uboga mati tolikokrat doživeti, radi nezvestobe svojih otrok, ji bo odzveto; kajti nebeška Mati skrbno čuva svoje otroke pod svojim materinskim plaščem, — noben vihar sveta jih iztrgati nemora iz njenega objema! Sestre moje! Nesmemo pa nikdar pozabiti, da se ta izročitev mora ponavljati v pristrčni prošnji, in molitvi — vsak dan! Vsaka mati, ki želi svojemu otroku srečo, bo storila srčno rada za njega vse! Oh, saj je mnoga morala postati že žrtev materinstva! Zato mora zreti vsak otrok v svoji materi, — mater mučenico, — mater odrešenico, — ki ga varuje pred vsem hudim in ga skrbno spremlja v sreči in nesreči, kakor angel varuh. Kakor mati otroku, — tako otrok materi! Dve duši, dve srci, — dvoje življenj, — ki ju družijo le en utrip srca, do groba in še preko njega, v večno trajno ljubezen in zvestobo.

Blagor materi, ki vzgaja svoje otroke v strahu božjem! Sestre moje! Vsak človek ima mater, — ki jo ljubi in spoštuje in če je mati že mrtva, v otrokovem srcu živi spomin na njo in bo živel večno, dokler ne bo prenehalo utripati otrokovo srce! Sestre! Vendar mater — imamo vsi samo eno! Pod križem na gori Kalvariji nas je sprejela za svoje! „Marija, je ljubeča Mati nas vseh!“ Njeni smo! Ljubeče nas vabi k sebi, s svojim Sinom, „Pridite k meni vsi, ki ste nesrečni, — pridite odpočijte si na mojem Srcu, pri meni boste našli mir, tolažbo in ljubezen! Nobenega, izmed svojih otrok še ni zapustila! Izgubljene duše, ki so zašle na slaba pota, je že rešila, in jih pripeljala k spoznanju resnice in k luči svete vere. Marijin je vsak, njena ljubezen in njeno oko počiva na svojih otrokih! Zaupno se zatekajmo vsi k Njej, — prosimo jo varstva in pomoči, saj Marija je ljubeča mati nas vseh!

Vika Razlagova.

Pismo iz Kitajske.

Junnanfu, dne 23. jan. 1937.

Preljuba naša častita mati prednica!*

Pozdravljamo Vas z vsemi glasovi naše lepe Kitajske, z vsemi glasovi njenih romantičnih gora, rdeči rek in pragozdov, skozi katerih so dospela Vaša kitajska deca, v naročje nove domovine.

*) Č. mati Toplak Romana, provincijalka v Slov. Bistrici.

Res čudovito in očitno nas je spremljala božja Previdnost skozi celo pot, posebno pa od Hongkong do Junnanfu-a! Ne bomo Vam zakrivale, č. mati prednica, da nas je marsikaterikrat mučila skrb za bodoče urejevanje naše nadaljne poti. Nismo se dolgo mudile pri teh misli. Trdno smo zaupale v Njega, ki je Vsemogočen in On je res vse tako čudovito uredil. Po lastni izkušnji lahko rečemo: „Kdor v Boga zaupa, vekomaj ne bo osramočen.“

Prisrčno slovo smo vzele dne 9. jan. od čč. sester Kitajk, ki so nam nudile 14 dni prijeten dom, katerega nam je že pripravil naš skrbni očka, preč. g. p. Kerec, mesec poprej. Istega dne smo z majhno ladjico odjadrale proti našemu parniku „Kinyan“, ki nas je odpeljal iz Hongkonga po odprtem morju (ne po reki) v francosko пристanišče Haiphong. Vožnja je stala z francoskim visumom vred 284 Hongkonskih Dollarjev t. j. 4600 Din, razen prevoza velike prtljage in drugih stroškov. Pot traja navadno 3 dni, a tokrat smo še le po petih dneh dospele v Haiphong, kjer nas je že težko 4 dni pričakoval, preč. g. p. Kerec. Oh, kako smo se vse razveselile, ko smo zagledale črni talar duhovnika, a takoj v njem nismo spoznale g. p. Kereca, toda slovensko-prekmurska govorica ga je izdala. Hitro smo se udomačile in kmalu nas je odvedel v srečnem urejevanju potnih listov carinarne po njegovem posredovanju k sestram Sv. Pavla, odkoder smo Vam že pisale. Kakor povsod, ima preč. g. p. tudi tukaj svoje dobre prijatelje. Eden izmed teh, g. Beneviti, po rodu Italjan, nam preskrbel auto, ki nas je drugi dan odpeljal na kolodvor, kjer nam je plačal motorni vlak do Hanoi-a in vso veliko prtljago do Junnanfu-a, vsota znaša okrog 2000 Din. Povrh vsega tega je naložil dva kovčka za potrebo naših želodčkov, polno dobrih stvari in pred odhodom je še vtisnil v roko s. prednici 5 Piastrov (150 Din). Po njegovi želji prosimo tudi Vas, da bi molili zanj. Po dve urni vožnji smo dospeli v Hanoi. Sestre Sv. Pavla so nas že tudi čakale po naročilu preč. g. p. ter so nas vzele pod svojo gostoljubno streho. Tam smo bivale tri dni. Tudi tukaj nam je Bog naklonil dobra srca. V nedeljo 17. jan. je bila naša družinica povabljena k dobremu prijatelju preč. g. Kereca, italjanskemu konzulu, ki nam je dal na razpolago dva avtomobila. V spremstvu njega in njegove soproge smo ogledali zanimivosti glavnega mesta francoske Kolonije. Opoldan nas je čakala dobro pogrnjena miza z različnimi specialitetami v njegovi krasni urejeni vili. Toda njegova dobrohotnost še ni dosegla vrhunca. Drugi dan nam je poslal svoj auto, kateri nas je odpeljal na kolodvor, kjer sta še se osebno prišla posloviti in v zadnjem trenutku pred odhodom sta še poslala v vagon 4 steklenice sladkega dobrega vina, ki se nam je prav prilegel.

V Hanoi-u nas je doletela še ena zelo velika dobrota. Preč. g. Pater se je zelo trudil, da nam je izprosil brezplačno vožnjo v Junnanfu. Peljale smo se v drugem razredu, tukaj so namreč 4 razredi. Gotovo nam je Bog naklonil to milost po sv. Ivanu

Bosku, kateremu smo se bili prej priporočali. Tu nam je Bog pomagal na res čudoviti način. To je bila res velika izjema, na katero se nesme vedno računati. Niti francoske redovnice nimajo te prednosti, še manj bi jo imele me kot tujke, če ne bi preč. g. naš očka si toliko prizadeval, ter nam to posredoval. Dobri Bog naj mu povrne s blagoslovom ves trud in vso skrb, katerega je imel in katero ima še vedno z nami. Tudi mi Vas prav iskreno prosimo, molite mnogo v njegove namene, kajti Bog nam je poslal v njem velikega dobrotnika in vidnega angela varuha, brez katerega bi nam bilo nemogoče srečno priti v Junnanfu. Kako globoko bi morale seči v naš prazen žep in položiti na mizo kakih 7—10 jurjov, da bi plačale vožnjo iz Hanoi-a do Junnanfu-a — Chaotung?! — Dne 18. I. 37. ob 7^h je zdirjal brzovlak z nami iz Hanoi-a. Vozile smo se čez velika rižna polja, prekoračile več rek, posebno znamenit je najdaljši most Kitajske (3 km) čez Rdečo reko. Kmalu je bilo videti na desni in levi velike kavne nasade, vrtove orang, ter palmovih in banovih dreves. Polagoma je prešla ta naravna lepota in pokazali so se neprodirni pragozdovi. Zvečer ob 1 $\frac{1}{2}$ 8^h smo dospeli v Lao-Kay, kjer smo pri neki kat. anamutski gospej, katera je tudi francosko govorila, prenočile. Drugo jutro smo se podale v misijonsko cerkev na kolodvor, da nadaljujemo svojo pot čez Most v Hoygog-u, ki meji francosko kolonijo Tonkin in Kitajsko. Tudi tukaj nam je bila sreča mila. Naš dobri izurjeni voditelj je vnaprej sporočil naš prihod in prosil, da bi ravnali tudi z nami po starem načinu. (Njegovi nekdanji gojenci). Vožnja je bila zelo zanimiva. Natančneje Vam bomo vse opisale v dnevniku. Prevozile smo na celi progi 160 predorov, strmih pečin, visokih gora in globokih prepadov. Zvečer smo prišli v Kay-Juen. Sprejela nas je prijazna neka italijanska družina Robino, pri kateri smo tudi večerjali. Prenočili pa smo v vili nekega turka Laffnany. Vse to nam je preskrbel naš dobri gospod. Po sv. maši nas je vodila pot na kolodvor in popoldan smo dospele na najvišjo točko junaske planote (2025 m). Na planoti smo občudovale krasoto dveh jezer. Proti Junnanfu-u so obširna riževa in pšenična polja, ter lepi sadonosniki hrušk in breskev. Ob 1 $\frac{1}{2}$ 6^h smo se končno znašli na kolodvoru Junnanfu, kjer so željno pričakovali: preč. g. p. Majcen, brat Meolic, kleriki z vso salezijansko deco in sestra prednica (sv. Pavla), kjer sedaj stanujemo. Na kolodvoru nas je g. p. Kerec predstavil policiji, kjer smo dobili kitajska imena. Pred salezijanskim zavodom nas je že tudi čakal mestni župnik in še neki drugi gospodje. Komaj smo prestopile samostanski prag, takoj je zadonela godba nam v pozdrav. Kar milo nam je storilo. Prva pot je bila v kapelici se zahvalit za mnoge milosti, katere smo prejele na potovanju, da smo srečno dospele, saj so dobri g. patri salezijanci že mesec dni maševali in molili za nas. Nato so nas peljali v obednico, kjer je že bila pripravljena za nas malca. Po kratkem odmoru smo se v spremstvu č. s. prednice odpeljale v njihov zavod. Naslednji dan nam je g. direktor p. Kerec razkazal svoj zavod in

novó zgradbo, katero sedaj pridno zidajo in nam pripravil prvi častni obed v naši novi kitajski domovini.

Zelo nas je razveselilo iskreno pismo preč. Mons. Chenga, ki smo ga danes prejele. Tudi on se je razveselil pisma, katerega je pisala še v domovini s. Imakulata.

Kakor razvidite iz našega pisma, se tudi tukaj v tujini najdejo dobre plemenite duše, ki so kakor angelji iz nebes poslani, nam v pomoč!

Preljuba naša mamika! Morda Vam je že dolg čas poleg našega suhoparnega pisma. Toda upamo, da kljub temu sledite z zanimanjem skromnim vrstam. V molitvi in v duhu Jezusovem smo vedno trdno združene, kaj ne? Oh, hvaležnosti nam kipi srce v vedno novem zatrjevanju zvestobe do Njega, da se le za Boga, Njegovo čast in za duše žrtvujemo. Vse težave hvaležno sprejmemo iz Njegovih očetovskih rok. Željno že pričakujemo od Vas kakšnega poročila. Kaj ne, da smemo prositi za par vrstic?

S iskrenimi pozdravi in hvaležnimi rokopoljubi Vam in vsem častitim sestram sklenemo našo dolgo pismo, ter vpletemo tudi prisrčno prošnjo, za gmotno pomoč, ter Vas prosimo, da bi po možnosti denarno pomoč, poslali na preč. g. Keréca, ki nam bo potem denar zamenjal in v roke spravil.

V molitvi in ljubezni Jezusovi Vam ostanemo hvaležno ponizno udane hčerke: S. Mihaela, s. Virginija, s. Imakulata, s. Konštantina.

Marijin spomenik.

Tü pred vami stoji Marijina podoba, ki se vam vidi, kak so vse druge Marijine podobe, štere ste že vi videli i šterih je teliko v našoj lepoj Slov. krajini. A vendar ta podoba ne takša, kakše so tiste, ki jih vi poznate i ljubite, ar predstavljajo nebesko mamico. Mislim, da bode te veseli, če vam jaz na kratko opišem zgodovino te podobe. Te opis ne brez pomena, ve sta se pred to podobov poklonila nebeskoj Mamici dva našiva rojaka, Jerebic Franc i Zver Jožef.

Kda sta stala pred močnov podobov, štero obdaja večna odevka snega, sta se spomnila tebe, draga mladina i prosila Njo, ki se ponosno bi ohranila nedužnost, ki si jo

zdigava nad večnimi snežniki, da bi prejela pri sv. krsti.

Pred vsem morem povedati, da je gora, na šteroj stoji ta podoba, jako — jako visika. Mogoče mi celo ne te vervali, ar ste navajeni občudivati breščeke, ki so visiki nekaj sto metrov. Takši se najmre šče vidijo v našoj vozkejšoj domovini, nego gora, štera bi bila visika 1000 metrov, vam je v našoj krajini nepoznana. A vi ste vučeni i znate, da jeste na sveti gora, ki je visika 8882 m. (Everest). Naša ne bode tak visika, zato vūpam, da mi bodete vervali. Gora, od štere gučim, se nahaja v Alpah i se imenuje Rocciamelone i je visika 3537 m., teda veksā od našega Triglava. Na toj gori so sklenili postaviti Marijino podobu, da bi vladala nad gorami i nad dolinami. Krasna miseo, štero so povsod ednoglasno sprejeli. A šče lepši i vzvišenejši predlog: za Marijino podobu naj ne bi prispevali bogatašje ino svetni mogočnjaki, nego samo deca.

Oh, kak so talijanska deca z navdūšenjom sprejela te predlog! Tekmūvali so z darmi, da bi kūpili kem lepšo Marijino podobu: za vsakoga je bila določena svota i to 10 par (10 centesimov). Oglasilo se jih je naednok 130.000. Vsaki je prispevao, keliko je mogeo: vnogi so se odpovedali najlūbšoj stvari, da bi lahko prispevali nekaj za podobu dragoj nebeskoj Mamici. Sivolasi starček iz Vatikana, sladki Kristušov namestnik na zemli, Leon XIII. je blagoslovo ino podpro to tekmo. Tūdi kralavska družina je priskočila na pomoč malim i plemenitim darovnikom.

Tak se je velika zamiseo vresničila. Za dve leti se je mladina poklonila vzorci Marijine podobe, ki je bila napravljena iz gipsa i izpostavljena na razstavi cerkvene umetnosti v Turini. Slovesnost je počastila tūdi kralica. A mislim, da so šče bole vzbūjali pozornost nedužni mali, ki so se te den poklonili svojoj nebeskoj Mamici. Ne so pa to bila samo talijanska deca, nego zastopniki vseh delov sveta: bili so zastopani Črnci, Kitajci, Egipčani, Eritrejci i celo zemelski rojaki Nje, ki so jo te den nosili v srci, najmre Palestinci. Bila so tūdi slepa deca, ki šče njene podobe ne so šče nikdar vidili, a nosili so v srci sladko vūpanje, da jo bodo vidili od lica do lica v nebesaj. Končno so se šče poklonila nežna talijanska deca, ki so se ponosno poklanjala pred Njov i so njej dala tak veliki dokaz lūbezni. Po teh nedužnih srcaj se je ves krščanski svet poklono Mariji.

A napočo je še slovesnejši den, najmre 15. junij 1899, kda so blagoslovili mogočno podobu. Naredili so to v bližnjem mesti Suzi, ar na tak visokoj gori to ne so mogli napraviti i potom ne bi mogli prisostvūvati toj slovesnosti vnogoštevilni dobrotniki, štere že poznamo. A brez njih se slovesnost ne smela opraviti. Oh kak so te vriskala mlada srca, kda so vidila pred sebov vresničene svoje zlate senje. Zgodilo se je prvič, da so deca postāvili podobu svojoj Mamici, a ne tistoj, ki jim je dala zemelsko življenje, nego tistoj, ki jih je po svojem božem Sini prerodila v nebesko deco, to je lūboj mamici Mariji. Mogoče te ne so razmeli toga velikoga djanja, a razmijo dnes, kda so odra-

sli ali pa hladna zemlja pokriva njihova tela, duše se pa veselijo v gledanju Boga i njegove sv. Matere.

A zdaj se je pojavila nova težava. Podoba ne bila mala, kak so deteča srca, ki so jo darovala: bila je velika. Visoka je 3 m, a vagala je 650 kg. Samo ogrodje je vagalo 800 kg.

Nastalo je pitanje, kak bodo to veliko težo spravili na tak visoko goro. „Pa lübezen je potrpežliva, vse prenese, vse premore . . .“ Podobo so razstavili na osem delov i so potom posamezne dele nosili na vrh. Te se je izkazala vsa priličnost junaških alpinco, ki so prevzeli to težko nalogo. Marija jim je stala na strani, da se ne zgodila nikša nesreča. Gotovo, da je to bila velika milost, kda so mogli nositi veliko težo po poti, gde šče brez terha človek ne varen. Zadostuje, da ti noga zdrsrne po skali i smrt je gotova. Ka oni neso mogli doprinesiti, to je Marija sama doprinesla. Tak je Marija prišla do svojega prestola, ki je visiki 3537 m. Tam zdaj nemotoma kraljuje. Obdaja jo večni plašč snega. Nevilhte toti divjajo okoli Nje, a njej ne morejo ničesa včiniti. Ona je visiko nad njimi. Njeni pogled gleda proti sunci, ki njej pošila vsako jutro prvi pozdrav. Ino kda se večer sunce od nas poslovi, Njo šče ednok obsija, kak da bi njej štelu poslati zadnji pozdrav. Ve je ona ne samo kralica nebes, nego tudi kralica zemle.

Gotovo občüdjuješ, draga mladina, velikodušnost i plemenitost te dece, ki so postavili svojoj nebeskoj Materi takši spomenik! Mogoče se čüdjuješ nad temi srečnimi malimi ino ti je hudo, da jih nemreš nasledovati. Pa ne žaluj. Lehko postaviš nebeskoj Materi šče lepši spomenik, šteromi se bo šče bole veselila: daj Mariji svoje srce. Srce, ki pa mora biti prosto vsakoga greha, nevtepeno, kak je nevtepa Njena obleka, kak je nevtepeni sneg, ki obdaja Njeno podobo tam na gori. To bo najlepši spomenik, šteroga njej moreš postaviti. V takšem srci bo prebivao Jezuš Kristuš kak v najlühšem tabernakli, a ž Njim bo prebivala tudi Njegova sveta Mati.

A. Z.

Iz misijonskih pisem.

(Iz Antolinovih poročil).

. . . „Človek nikdar nema zadosta časa, posebno pa mi v misijonaj moramo delati za dva ali celo za tri druge. „Njive so zrele za žetev, a delavcov je malo,“ je pravo Jezuš svojim včenikom, a v tistom časi je ne bilo teliko ljudi v Palestini, kak dnesden na celom Japonskom. Ve te si mislili: ka pa te telko dela ma, kakše delo pa je to? Vidite, najprle morem sam sebe včiti i v šolo hoditi, poleg toga pa šče druge včiti. Znete v bogoslovji je vsikdar dosta včenja, poleg toga pa šče morem včiti druge klerike, ki so v modroslovji i novince. Pa biti z malimi pogančki i se ž njimi včiti.

Zima je minola i začnoli so se letni topli dnevi. Eti smo meli preci snega, čiravno je ne bilo preveč mrzlo. Lüdje so gu-

čali, ka takšega snega šče nišče ne pomli. Veter piše skoro vsikdar. Japonci so že posadili krumplice i druge stvari. Tū nikaj ne orjejo i nemajo plūgov. Vse kopajo s čūdnlmī dugīmī motikāmī ali krčenicāmī. Malo što ma kravo, svinj tūdi nemajo liki samo kokoši.

Kak že znate, Japonci jejo skoro samo riž, zato mleka dosta ne nūcajo. Riž njīm je vse: krūj, pogače, mleko itd. Pa te riž skoro vsigdar na isti naćin kūhajo. Po naše bi pravili: riž na sūhom ali rižova kaša na sūhom — samo nezabelena. Malokda se zgodi, da bi Japonci jeli samo riž. Skoro vsikdar majo poleg kūhano zelenjavo ali repo. Pri vsakoj jestvini mora biti tūdi tej, ki je necukrani.“

V drugom pismi g. Antolin piše: „Vnogo časa mi vzeme vćenje na bogoslovji. V bogoslovje hodimo v mesto. Doma nemamo profesorov. Vseh bogoslovcev nas je sedem. Vsako zajtro se pelamo s tramvajom v veliko tokysko semenišće, zadvečera pa mamō šolo — ali bole povedano, vćimo doma modroslovce i novince. Komaj po večeraj mamō čas za vćenje. Poleg toga šče moramo delati v omladinskih domovih.

Preminoči mesec (marc) smo preživeli v velikom strahi i pričakūvanji. Velki neredi so se godili. Skoro bi nastala velka revolucija i te bi bilo jako slabo za nas. Hvala Bogi, zdaj mamō znova mir i Kristušova vera se vsikdar bole širi. Potrebni smo velke dūhovne pomoči, da bomo mogli premagati vnoge težave. Misijonarove reči samē nikoga ne spreobrnejo. Zato je potrebna milost, štera se dobi samo z molitvijov, prošnjov. Poznam dve družini, ki sta potrebni posebne milosti. V ednoj družini je mati z decov katolićanske vere, oća pa je pogan. Pred kratkim ga je misijonar pitao, zakaj se tūdi on ne spreobrne; pa njemi je odgovoro pogan:

„Jaz obćūdūjem katolićansko vero, jo poznam i živim po njenih navukaj, liki ne bom se spreobrne, ar neščem biti tiste vere kak je moja žena.“

Na Japonskom je ženska nekaj menje vredna kak možki.

Deca edne druge družine bi rada prestopila v katolićansko vero, nego starši njīm toga ne dovolijo. Tūdi ta deca jako dobro poznajo našo vero i znajo na pamet celi katekizem.

V svojih molitvaj se zmisлите vćasi tūdi na naše pogane i prosite Jezuša, naj njīm podeli milost sv. vere.

V Gospodi Vas pozdravlja

Antolin Avgust,

sal. misijonar.

žte tildi njeni list. Keliki so premožnejši od toga naročnika, keliki potrebni posebnoga Marijinoga varstva; kelikim zija z nestrljivimi zobmi smrt proti, da je skonča — i čeravno majo vrednost, ne mislijo na Marijino pomoč. Marijin List naj podpirajo, pa si Marijine roke odpirajo. Ve nam je ona sprosil te list, njeni je i vnogim dūhovnikom, redovnikom je po svojem listi sprosil miloščo pozvanja, je po njem vnoge v misijone pošlala, je po njem naš narod vu pravoj veri obdržala i krepila, je ž njim neštete jezere i jezere dūš potōblazila i rešila. Lūbite zato Marijin List i nasledūjte njenoga vreloga častilca, betežnoga Smej Števana z Beltinec.

Misijonski kongres v Grobljah.

Junija 20. bo misijonski kongres v Grobljah pri. O. Lazaristih. Sv. mešo bodo darūvali prevz. g. nadškof dr. Jeglič, predgali pa bodo en drugi slovenski škof. Potem bo zborovanje z lepimi govori od misijonstva, koncert pa igra „Naša apostola“ po večernihah, štere so ob 2. Kongres se bo vršo na spomin 100 letnice, gda je prvi slovenski misijonar Baraga Friderik stopo na misijonska tla v Sev. Ameriki i začeo glasiti Kristuša Indijancem. Namen kongresa je pa, da se zbūdi gorečnost za Baragovo olgarsko čast i za delo na misijonskom poli. Izkaznice se dobijo po farofaj i stanejo 3 Din., zagotovljena je polovična vožnja.

Kartuzijanski samostan

Pleterje v Sloveniji (pod Gorjanci) sprejema tri ali štiri kandidate za duhovniški stan med 20. in 35. letom, ki se želijo posvetiti posebni službi božji v lepi, zdravi prirodi. Zahteva se najmanj 6 razredov gimnazije.

Sprejema tudi brate lajke med 20. in 35. letom. Prednost imajo rokodelci in poljedelci. Za izobrazbo zadostuje osnovna šola. — Podrobnjša navodila daje: Kartuzija Pleterje, p. Št. Jernej, Dravska banovina.

Vrstice iz Jūžne Amerike.

El Patrocinio de S. Josē, 6. februara 1937.

Marija naša Mati, Pomočnica i Kralica.

Naj jo bole spoznamo, jo bole vroče lūbimō, preselimō se ta v Palestino i poglednimo v dūhi eden prizor, šteri se je vršo pred 1937. leti.

Po voskoj i kamenitoj cesti nese Jezus svoj križ, ves krvavi; njegovi neprijatelje se veselijo, ništerni ga zaničavajo, drugi se norčarijo pa se smejejo ž njega, rimski vojaki ga nesmileno bijejo i sinjavajo: samo nekaj pōbožnih žensk ga pomilūje. Kda so že skoro na Kalvarijo prišli, sreča Zveličtela edna ženska, vsa pobita od smrtne žalosti; ona lūbeznivo pogledne pa ga z potrtov dūšov obine, to je Marija, Jezušova Mati.

Oh! Kak je žalostno bilo za Marijo tisto potlivanje na Kalvarijo! Vsaki vdarec, ki je spadno na Jezušov hrbet, vsaka njegova ponovljena bolečina je Mariji tem več smrtnih ran odpirala v dūši. Pomislimo na grozno trpljenje Marijino, kda so Jezusa na križ pribili, kda ga je Ona tri vōre gledala v neizmernom trpljenji, brez ka bi ga njeno Materinsko ino lūbeznivo srce moglo potolažiti.

Že so skoro minole tri vōre, kak je Jezus viso na križi: odrešenje je bilo skoro dovršeno. Jezusi je ostalo ešče malo krvi, štero je nameno po smrti razlejeti, kda bi njemi srce premeknoli; pa je meo ešče svojo predrago Mater, ki je stala poleg njega. Njo je z svoje globoke lūbezni do nas nam za Mater dao te, kda je pravo apoštoli Janoši: „Glej Mati tvoja“ i Mariji: „Glej, tvoj Sin“. Te nas je Marija vse za deco vzela. Te, gda je mela srce prebodnjeno od žalosti i trpljenja. Neizmerno nas je te vzlūbila, ar tem bole lūbimo tiste, štere smo pridobili z težkočev. Kda je Marija postala na-

ša Mati, je postala tudi naša pomočnica. Samo odprimo zgodovino sv. Cerkve, pa bomo vidili, kak je pomagala celot kat. Cerkvi. Poglednimo na nešteto Marijino svetišče, pa bomo vidili na jezere zlatih pa srebrnih src, vno go mramornatih napisov, šteri nam vsi pravijo, da je Marija vsigdar obilno pomagala svojoj deci. Marija je tudi naša Kralica, ar je Kralica nebes i zato pridobi pri Bogi za nas vse, ka šče. To nam more v veselje i v tolažbo biti pa nam more v scri prižgati kem yekšo lübezen do Marije, ino vüpanje v njeno pomoč. Ne je Slovenec, šteri ne lübi pa časti Marije, svoje matere. Častimo jo z našim življenjom, štero naj bo zravnano po božih pa cerkvenih zapovedaj. Če se bomo toga držali, te se lejko vüpamo v Marijino pomoč, Ona nas nikdar ne bo zapüstila, ona nas bo srečno pripelala v nebesko domovino. — H. A. S. S.

Vrstice iz Italije.

Prečastiti g. Klekl!

To pisemce Vam pišem, da Vam želem vesele i srečne svetke z voščilom, da se jih bodeše šče ynogokrat včakali i da v vseh več düš v nebesa spravite i pripravite.

Redno dobivam Vaš Marijin List. Vsi Slovenci (5 nas je tü) ga z veseljom prečtemo i to ne samo ednok. Vsi se radüjemo, če šteri od nas dobi kakšo pismo ali list pisan v našem lepom slovenskom i materinskom jeziki, kak ga gučijo naši dragi domači, šteroga pa smo že mi skoro pozabili. Tü so tudi lepi svetki, da pa fali tisto, ka ma pri Vas dobra ino katoličanska Slovenska krajina. Prosimo Boga, da ohrani na veke toga düha. Vnogo si gučimo od naše lübe domovine Jugoslavije i se nemremo včakati, kda bomo prišli za šteri den ta, gde se je začnolo naše življenje i gde šče mamo hvala Bogi i Mariji teliko spominov. Srčno Vas pozdravlam o vsi Slovenci i Vam želemo vse najbolše. Vaš vdani

KRESLIN MARTIN, salezijanec.

Rešitev vgank majniškoga snopiča.

I. Ka pomeni svetek Telovo: Dvoje: 1. Ka Jezuš, naš Odrešenik, pravi Bog i pravi človek, naš sodnik, noč i den med nami prebiva, da nam izkaže svojo lübezen s tem, da nas nahrani za večno življenje. 2. Da se mi moramo dati po njem nahraniti za večno življenje. Telikokrat moramo k njemu hoditi, da smrt en greh za stalno premagamo. Brez te zmage nega večnoga življenja.

II. Ka pomeni svetek sv. Trojstva? Dvoje: 1. Da so tri bože osebe, Oča, Sin i sv. Düh samo eden Bog. 2. Da smo dužni lübiti vse tri osebe iz celoga srca, iz cele düše, iz cele pameti i zevse moči svoje zato, ar življenje, odrešenje, posvečenje, vse zemelske dobrote i večno srečo mamo samo od treh božih oseb, ednoga Boga. Tak nam je Jezuš zapovedao.

Rešili so: Nemet Marija i Zorko Franciška (prvo), Jeneš Marija (drügo) vse v Franciji; Horvat Števan, Gorica; Vinčec Jožef, Trnje; Hozjan Jožef, D. Bistrica; Gerlec Vilko, Rakičan.

Nova vganka.

Ka molimo mi v Srci Jezušovom? Ki pravilno reši, dobi lepo podobico Srca Jezušovoga. Rešiti se mora do konca junija.

Pošta.

Ožvald Helena, Čepinci. Čislo drügo poslali po pošti. — Špilak Jožef, Žižki. Zamüdo si z rešitevov zato prid i dobiš tudi en dar za rešeno vganko od meseca aprila.